

Nr. 23

10. novembur 2024

84. árg.

Rætta kósin

Tað hendi undir seinna heimsbardaga, einaferð tá ið fiskimenninir úr Esbjerg vóru úti og fiskaðu. Sjógvurin var kjokkfullur av minum, og teir noyddust at fara til arbeiðis væl vitandi, at lívið hekk í einum klønum tráði.

Tíðliga ein morgun varð sluppin „Duen“ rakt av einari minu, meðan manningin, sum taldi tríggjar mans, helt morgunandakt. Sluppin sakk, men tað eydnaðist manningini at bjarga sær upp á rekastykki, og sagt verður, at har hildu teir á við morgunandaktini.

Tá ið hin fyrsti teirra sakk og varð havsins fongur, fór Verner, hin yngsti, at syngja:

*Ringið, himnaklokkur! Gleði er í dag,
tí ein sál kom heim úr svongd og neyð.
Sí, nú Faðirin fekk veitslu skjótt í lag,
neyðars barninum vælkomnum beyð.*

Sangurin var ein vitnisburður frá einum ungum manni, sum tryggur kundi ganga deyðanum ímóti, av tí at hann stutt undan minuspreingingini hevði givið Jesusi hjarta sítt og tí fingið sett kósina móti tí himmalsku strondini.

Tá ið sluppirnar, sum høvdu verið har í nánd, hoyrdu minuspreingingina, skundaðu tær sær at sigla móti skaðastaðnum fyri um gjørligt at finna onkran á lívi. Teir komu ikki nóg tíðliga fram at hjálpa Veneri, hann sjólætst saman við vinmanni sínum; men hin triði varð bjargaður, og tað er hann, sum hevur sagt frá hesum. Gjøgnum vitnisburð hansara um hesa undurfullu uppliving vóru tað summi, sum gjørdur av at broyta lív sítt

og seta kós móti himmalsku strondini, og tey kundu syngja við henda sama sangin:

*„Við Guds trónu syngja einglar hátt
lov og prís og leika hörpuslátt,
og frá frelstum skara, eins og brim í sjó,
hoyrist samfelt lívsins sigursljóð.“*

Hvussu stendur til hjá tær, sum lesur hetta? Hevur tú sett kós móti himmalsku strondini? Eigur tú vissuna, at tú skalt liva, um tú enn doyrt? Ert tú til reiðar at siga hesum heimi farvæl? Deyðin spyr ikki um tíð ella aldur. Verner var blaðungur. Eingin hevur lovað okkum, at vit skulu gerast gomul. Orð Bibliunnar standa føst eisini í dag: „Búgv teg (t.e. ger teg til reiðar) at mæta Gudi tínum!“ Ámos 4,12.

Tað er bara ein máti, sum ger teg til reiðar at mæta Gudi, tað er at taka ímóti Jesusi sum tínum persónliga Frelsara. Hann er vegurin og sannleikin og lívið; eingin kemur til Faðirinn uttan við honum. Jóh. 14,6.

Tú kanst taka ímóti honum, meðan tú lesur hetta, tí Guds orð sigur: „Sí, nú er tað ein sonn gævustund, sí, nú er tað ein frelsudagur!“ 2. Kor. 6,2.

Um málið við lívssigling tíni er ókent, broyt so kós og lat málið verða ta himmalsku strondina. Bið heilt einfalt Jesus koma inn í lív títt og lat hann seta tína kós, so kemur tú sjálvur á mál, og tú kanst vísa øðrum vegin.

Effie Campbell umsetti.

Guds leiðsla

Á ungum árum gekk Leonard B. Mullan runt í gøtunum og seldi breyð. Eitt kvøldið stakk ein gomul kona honum eina traktat í lógvan. Traktatin kallaðist: „Hví skulu summi hoyra evangelið tvær ferðir, tá ið milliónir ikki hava hoyrt tað eina einastu ferð?“

Orðini raktu hann sum eina avbjóðing, og hann stakk traktatina í lumman og ætlaði at geva konu síni hana. Men sama dag ringdi onkur uppá heima hjá teimum, 10 míl haðani, og gav Agnasi ta somu traktatina. Tá fingur tey eina sterka kenslu av, at Gud talaði til teirra. Nakað seinni var Mullan inni á gólvinum hjá einum presti. Tosið datt niður á Guds leiðslu.

Tá sigur prestur: „Skiparin á ferjuni, sum siglir úr Dublin til Holyhead, kann føra skip sítt ta myrku og kolsvørtu nátt trygt í havn, tí hann hevur trý ljós at hjálpa sær. Tá ið hann siglir soleiðis, at hesi trý ljósini síggjast á rað sum á eini rættari reglu, skal hann bara stíma frameftir, so kemur hann trygt í havn.“

Síðani greiddi Clarke prestur honum frá, at fyrsta ljósið, ein kristin skuldi hyggja eftir, var ljósið úr Skriftini. Er tað, sum tú hugsar um, í samsvar við Bíbliuna?

Annað ljósið, tú skalt hyggja eftir, er samvitskunnar ljós. Tað, tú umhugsar, ger tað teg glaðan, tá ið tú biður?

Triðja ljósið er ljósið frá umstøðunum. Er vegurin opin?

Mullan greiddi ikki presti frá, hvat ið tað var, hann hugsaði um; men hansara støðuga bøn var: „Harri, leið meg og før meg.“ Og Harrin leiddi og førði hann til Japans, har hann varð til stóra signing og virkaði fyri Harra sín í mong ár.

„Mit livs Gud“. – Effie Campbell umsetti.

Ein úttambað samvitska

Adam Clark seldi einaferð silki. Ein dagin kom stjórin við tí uppskotinum, at hann skuldi toga í toyið, tá ið hann máldi tað. So vunnu teir eitt sindur meir av peningi upp á tað. Adam sýtti og segði, at tað kom ikki upp á tal. Hann segði við stjóran: „Tað kann væl vera, at silkitoyið hjá tær kann strekkjast; men tað kann samvitska mín ikki.“

Effie Campbell umsetti.

Ein vitnisburður

Sjálvt í einum flogfari kanst tú vitna. Eg sat millum tveir ungar menn, og annar spurdi, um eg var kristin, av tí at eg hevði ein kross um hálsin. Teir spurdu eisini, hvussu eg kundi trúgva á Gud, tá ið so nógv ónt hendir í verðini.

Eg svaraði, at vit sjálv høvdu oyðilagt ta friðarligu verðina við syndafallinum í Edens urtagarði. Hann, sum sat undir høgru lið míni, segði, at um hann skuldi trúð upp á nakran, so vildi hann vera buddistur, tí teir vóru so friðarligir.

Eg mælti honum til at keypa eina Bíbliu og lesa tey fyra evangeliini. Síðani skuldi hann lesa Jóhannesarevangelið um-aftur og umaftur, líka til hann kendi Jesus. Tí Jesus doyði ikki á krossinum fyri einki.

Hetta tók honum veruliga um hjartað. Hann fekk tár í eyguni og takkaði mær mangar ferðir fyri eina so undurfulla samrøðu.

Maðurin undir vinstru lið míni lurtaði og lurtaði, men segði einki. Afturímóti bjóðaði hann sær at koyra meg til hús. Eg tók ikki av, men segði, at onkur stóð og bíðaði eftir mær. Tað var eg nú ikki heilt vís í; men tá ið eg kom oman í komuhøllina á flogvøllinum, stóð sanniliga ein frá Odinhøj har og bíðaði eftir mær.

Tá ið tú vitnar um Jesus, sær hann eisini til, at tú kemur trygt til hús – síðsta tokið var nevniliga farið.

Aglow-blaðið – Effie Campbell umsetti.

Lív í yvirflóð

Jesus segði; „Halda tit boð míni, tá verða tit verandi í kærleika mínum, líka sum eg havi hildið boð faðirs míns og verði verandi í kærleika hansara.“ Jóh. 15,10. Ólýdni skapar rivur í felagsskapin við Gud. Tú kanst gleðast um ein kenslubornan lovsong í gudstænastuni sunnumorgun; men um tú loyvir tær sjálvum at liva eitt syndafult lív gjøgnum alla vikuna, fert tú ikki at hvíla í kærleika hansara.

Ein av størstu myndunum um lív í yvirflóð, er myndin av tí, sum njósnararnir funnu í Lovaða Landinum. Í Bíbliuni eru drúvur, sum kunnu gerast til vín, ein mynd um lív í yvirflóð. „Tá ið teir komu til Esjkoldalin, skóru teir haðan vínviðagrein við einum vínberjatyssi á, sum tveir mans máttu vera um at bera millum sín á stong; haðan tóku teir eisini granatepli og fíkur.“ 4. Mós. 13,23.

Hugsa tær – tað máttu tveir mans til at bera ein klasa, eitt tyssi! Hevur tú nakrantíð hoyrt um slíka yvirflóð? Lat hesa myndina standa fyri eygum tínum, og minn teg sjálvan alla tíðina á, at henda yvirflóð hoyrir teimum til, sum lurta eftir og eru Guds orði lýðin!

„...et Ord til Dagen“ – Effie Campbell umsetti.

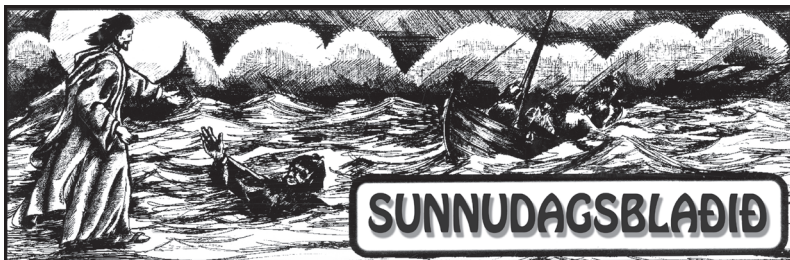
SUNNUDAGSSKÚLIN

10. nov.	Tekstur: 1 Mós. 1,1-2,4	Bibliuorð: Sl. 33,6
17. nov.	Tekstur: 1 Mós. 1,27-28	Bibliuorð: 1 Mós. 1,27

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 24

24. novembur 2024

84. árg.

Tey fyra húsini

Tá ið írin Leonard B. Mullan, sum seinni gjørdist trúboðari í Japan, varð giftur, helt Mr. Craig taluna. Hann talaði um tey fyra húsini í Gamla Testamenti.

2. Mós. 12: **Tað blóðsmurda húsið.** „Blóðið skal vera tykkum tekin á teimum húsum, sum tit eru í, og tá ið eg síggi blóðið, skal eg fara um tykkum“ (t.e. leypa tykkum um).

Jósva 24: **Tað halgaða húsið.** „Men eg og hús mítt vilja tæna Harranum!“

1. Mós. 18: **Tað væl skipaða húsið.** Hann greiddi frá Ábrahami, sum sat í tjaldurinum sum húsins harri og Sáru, sum var inni í tjaldinum.

2. Sám. 6: **Tað vælsignaða húsið.** „Harrin vælsignaði Óbed-Edom og alt hús hansara vegna Guds ørk.“

Og soleiðis er tað. Guds orð sigur: „Um Harrin ikki húsið byggir, tá til einkis smiðirnir starva.“ (Sálm 127,1).

Jesús sjálvur segði frá líknisnum um hini bæði húsini. Annar maðurin bygdi hús síni á sand, og tá ið regnið kom, skolaði sandurin burtur, og sjálvandi fullu tá húsini. Hin maðurin bygdi hús síni á klett, og regnið var ikki ført fyri at skola klettin burtur. Húsini stóðu trygt og væl.

Hetta er ein mynd upp á lív okkara. Hin vísi byggir síni lívshús á klettin Kristus, og hann skal eiga lívið um aldur og allar ævir uttan mun til, hvat ið hendir her í lívinum, tí, sum ein kinesiskur trúboðari segði: „Her í landinum taka teir lív; men teir kunnu aldri taka LÍVIÐ.“

Effie Campbell umsetti.

Vandamikið at banna og blóta

Í Kristiligum Ungmannablaði nr. 7/1982 stóð ein áhugaverd grein, har kendi danski skiparin, Marcus Moe, sáli, greiðir frá einari uppliving. Her nógv styttd:

Vit vóru nærindis Hull, tá ið ein av manningini bleiv sjúkur. Læknin helt, at rættast var at senda mannin heim. Í skundi fingi vit ein annan mann umborð. Hann var svii, 22 ár og æt Gustav. Vit vóru neyvnan leysir úr landi, fyrr enn vit skiltu, at hann var eitt rættiligt óvætti. Hann versnaði so tungliga, sum dagarnir gingi. Blótan og bannan, skendskt tos og ljótar vísur floymdu út úr munni hansara. Hevði eg at honum, gjørdist hann bara verri. Eg bjóðaði honum at taka lut í kvøldbøn okkara. Men tað vildi hann ikki. Soleiðis gekst í 14 dagar. Tað einasta, eg kundi gera, var at rópa til Harran fyri honum – og Harrin hoyrði.

Hin 14. dagin kom stýrimaðurin og segði, at nú var sviin vordin málleysur, hann fekk ikki orðið upp, men tað mundi vera lóttir, hann fór helst skjótt at brúka munnin aftur. Eg sendi boð eftir Gustavi og sá beinanvegin, at hetta vóru ikki lóttir. Sorg og ræðsla sást á andliti hansara, og tárini streymaðu úr eygunum. Eg kannaði hann, men har tóktist alt at vera í lagi uttan hetta, at hann fekk ikki tosað. Eg minti hann á, hvussu skitnan munn hann hevði havt: eiðir, bannan og háðan av øllum heilagum hevði floymt út av vørrum hansara, hann hevði roynt at forkomið okkara kristiligu møtum. Eg segði við hann, at tað var ikki lógið, at Harrin nú gjørdi tað ógjørligt hjá honum at synda longur við munninum.

Eg fekk loyvi at lesa eitt Guds orð og biðja fyri honum. Hann var fyrstur at koma til kvøldbønina og sat og græt alla tíðina. Vit bóðu nógv fyri honum, men hann var málleysur tveir teir næstu dagarnar. Eg segði so við hann: „Royn at hava Jesu navn á tungu tíni, til tað eydnast tær at siga tað hart.“ Hann royndi, sveittin lak av honum. Um kvøldið kom ein av manningini rennandi og rópti: „Gustav fer at doyggja!“

Eg leyp fram. Gustav lá og ringdi seg í krampa á dekknum. Froðan vóð um munnin. Vit royndu at køla hann og gníggja honum. At enda slepti krampin honum, men hann lá sum deyður. Frá mongum hjarta fór ein tigandi bøn upp til Guds

fyri honum. Men so fór krampin aftur við honum, verri enn fyrr. Tá ið krampin hesa ferð slepti honum, trúðu vit, at hann var deyður. Men løtu seinni eydnaðist honum at fáa eitt óskiljandi ljóð fram. So við og við fekk hann tosað týðiliga. Og so var hann grøddur. Men hann var so útlúgvaður, at hann mátti liggja í koyggjuni í tveir dagar.

Tá var hann púra frískur. Hann bannaðist ongantíð aftur. Har afturímóti fór hann so smátt at murra „hin nýggja sangin“.

Effie Campbell.

Eitt bønarsvar

„Mangar neyðir eru einum rættvís um fyri, men Harrin honum bjargar út úr teimum øllum.“ Sál. 34,20.

Ein maður vitnaði niðri á Blákross kaféini:

„Eg var farin niður til Danmarkar á eitt skeið saman við fleiri frá tí virkinum, har eg arbeiddi. Vit skuldu búa á einum hotelli, og eg fekk kamar á niðastu hædd. Bráðliga varnist eg, at pengamappan er burtur. Tá á døgum brúkti tú reiðan pening, og fleiri túsund krónur vóru í mappuni. Eg sigi so við hinar, at mappan er burtur. Teir komu at hjálpa mær at leita, men mappuna funnu vit ikki. Eg bað alla tíðina innantanna, og tað kom ein slíkur friður yvir meg. Eg sigi við hinar: „Tað er í lagi, hetta fer at koma aftur í rættlag!“

Eg fari so í song. Klokkan trý um náttina vakni eg og fari upp. Vindeygað her á niðastu hædd var stórt og gekk næstan niður á gólv. Eg stilli meg við vindeygað at biðja. Tá ið eg sigi amen, hyggi eg niður á gólv, og har liggur mappan. Hatta er bara Harrin, trúfastur og ein hjálp í neyðini. Hansara er æran.“

Effie Campbell.

Hvørjar eru tínar orsakir til at geva?

„... til tess at verða sædd av teimum.“ Matt. 6,1.

Sagt verður, at Charles Spurgeon og kona hansara ikki vildu geva burtur av teimum eggnum, sum hønur teirra vurpu – tey vildu bara selja tey. Sjálvt næstrafólk teirra fingi boð um at gjalda, um tey vildu hava egg. Úrslitið var, at tað av órøttum kom út í orð, at tey vóru natin og gromm. Ikki fyrr enn frú Spurgeon doyði, kom frágreiðingin. Øll inntøkan, sum

tey finga av eggjasøluni, varð brúkt at stuðla tveimum eldri einkjum. Hjúnini Spurgeon lögdu størri dent á, hvat ið **Gudi** dámði teirra góðgerð, enn hvat ið **menniskju** hildu.

„... et Ord til Dagen” – Effie Campbell umsetti.

Tveir einglar

„Harri, máttur mín og skjól mítt,
vernd mín á neyðardegi.“ Jer. 16,19.

Ein kona vitnaði niðri á Blákross kaféini:

Vit vóru farin at ferðast til Danmarkar. So skuldu vit koyra við metróini. Dóttir okkara gongur fremst við ommubørnunum, so kemur maður mín, og eg gangi síðst, tí eg var so ring í knø-unum. Tá ið eg eri komin yvir til metróina, klamsar hurðin í, og metróin fer í gongd beinanvegin, og har standi eg. Maður mín hevði taskuna hjá mær, og í henni lá fartelesonin, kreditt-kort, lyklar og annað.

Eg visti, at maður mín fór at koma aftur við næstu metróini, men eg kendi meg púra ráðaleysa og bangna, tí tú hoyrir so mangt, hvat ið henda kann niðri í metróini. Eg læt eyguni aftur og fór at biðja. Tá ið eg læt eyguni upp, stóðu tvey myrk, vøkur og smílandi konufólk framman fyri mær. Tær tosaðu enskt og søgdu: „Tú skalt ikki vera bangin. Vit skulu standa her hjá tær, til maður tín kemur aftur. Hann fer at koma!“ Eg eri ikki serliga køn í enskum, men eg skilti hvørt orð, tær søgdu.

Tá ið maður mín var komin heilt yvir til mín, hvurvu tær sporleyst, sum farnar undir heilt. Tað lagna var, at maður mín sá tær als ikki, hóast tær stóðu tætt upp at mær og vóru brúnar á liti, og tí kanska líktust burturfrá øllum hinum.

Tá skilti eg, at eg hevði havt einglavitjan,“ segði ein rørd kona.

Effie Campbell.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

24. nov.	Tekstur: 1 Mós. 4,1-12 + 16	Bibliuorð: 2 Mós 20,13
1. des.	Tekstur: 1 Mós. 6,9-22; 7,6-7 + 17 + 21	Bibliuorð: 1 Mós. 6,22

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissiónin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74